

РЕШЕНИЕ

№ 2223

гр. София, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА ПЛ. И.А
като разглежда докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА Административно наказателно дело № 20211110215380 по описа за 2021 година

Э

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59-63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. Р. М. от гр. П, ул. "Д м" № , подадена чрез пълномощниците й адв. Я. Г. и адв. Н. И. от САК, срещу Наказателно постановление № 21-4332-018510/09.09.2021 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, както и на основание 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП й е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност и неправилност на наказателното постановление, поради нарушаване на материалния закон, неспазване на процесуалните правила и явна несправедливост на наложените наказания. Твърди се, че административнонаказващият орган не е събрал достатъчно доказателства за субективната страна на деянието.

Според изложеното в жалбата актосъставителят не е описал актуалната пътна обстановка, не бил посочил дали е имало пешеходна пътека, пътна

маркировка, пътни знаци и др. Сочи се също, че имало разминаване между описаното в акта за установяване на административното нарушение и издаденото впоследствие наказателно постановление. Твърди се, че административните нарушения не са индивидуализирани и не са установени материалноправните предпоставки за ангажирането на отговорността на жалбоподателката, включително причинно-следствената връзка между поведението ѝ като водач на автомобила и нарушенията.

В жалбата се излагат и съображения, че наложените наказания са крайно репресивни и несправедливи.

По изложените аргументи се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление.

В последното заседание пред настоящата съдебна инстанция заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява. Представява се от адв. И., който в дадения ход по същество пледира атакуваното НП да бъде отменено по изложените в жалбата съображения.

Административнонаказващият орган редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като служебно провери обжалвания акт, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 30.08.2021 г. жалбоподателката В. Р. М. управлявала личния си автомобил марка „Мерцедес“, с рег. № . Свидетелите М. А. и приятеля му Х. А. наблюдавали, как при излизане от паркинга на МОЛ „Сердика“ автомобилът се ударил в стената на Мол-а, при което едната гума на автомобила видимо се изкривила настрани. Въпреки това автомобилът продължил движението си напред по улицата.

Малко след това около 21:30 часа в гр. София по ул. „Попова шапка“, с посока на движение от бул. Ситняково към ул. „Оборище“, на кръстовището с ул. „Черковна“, при опит да направи десен завой, автомобилът управляван от жалбоподателката се ударил с предната си лява част в кофа за боклук.

Свидетелите М. А. и Х. А., които наблюдавали инцидента, се притекли на помощ на жалбоподателката. Усетили миризма на алкохол в колата и забелязали, че същата се държи неадекватно, поради което ѝ попречили да напусне мястото на инцидента. Един от минувачите на улицата се обадил на спешна помощ.

На мястото на инцидента пристигнали св. М. К. – мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ и колегата му св. Ж. Й., които констатирали следи от удар върху бронята на автомобила и поканили жалбоподателката М. да даде проба за употреба на алкохол с техническо средство -дрегер. Тя обаче категорично отказала. Впоследствие ѝ бил издаден талон за медицинско изследване, който М. отказала да подпише. Последната била откарана от полицейските служители до УМБАЛ „Св. Анна“ в гр.

София за даване на кръв за анализ, но М. отказала да даде и кръвна проба. Медицинското лице забелязало признаци на алкохолно опиване у жалбоподателката.

За така констатираните нарушения срещу жалбоподателката бил съставен АУАН, серия АА, № 28520. Актосъставителят приел, че жалбоподателката е извършила две нарушения: реализирала е пътно транспортно произшествие, като се е ударила в кофа за боклук, управлявайки лекия си автомобил с несъобразена скорост с релефа (десен завой) – нарушение, квалифицирано по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и затова, че е отказала да даде проба за употреба на алкохол с Алкотест дрегер 7510 – нарушение, квалифицирано по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

АУАН бил предявен на жалбоподателката, която след като се запознала със съдържанието му, отказала да го подпише. Този факт бил удостоверен с подписа на един свидетел- М. Б. А..

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗДвП не е било депозирано писмено възражение срещу така съставения акт.

Въз основа на горецитирания АУАН, в изпълнение на правомощията си Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция” издал обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно постановление № 21-4332-018510/09.09.2021 г., с което за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, и за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 ЗАНН – Протокол за ПТП № 1776030/30.08.2021 г., АУАН с бланков № 828520/30.08.2021 г., талон за медицинско изследване № 087711, Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози, справка-картон на водача, декларация от М. Б. А., Заповед № 8121-к-13770/29.10.2019 г. и Заповед № 8121-3-515/14.05.2018 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН, писмо рег. № 229-р-26200/01.09.2022 г. на Началник сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ – СДВР, писмо рег. № УРИ 105810-687/13.09.2022 г. на Зам.началник РЦ-112, София, преписка № 229р-24247/31.08.2021 г. по описа на 05 РУ - СДВР; както и от гласните доказателствени средства и ВДС – диск, съдържащ запис от

разговори с оператор на тел.112.

Доказателствената съвкупност по делото е еднопосочна и безпротиворечива.

От Протокол за ПТП № 1776030/30.08.2021 г., съставен от М. К. – мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, скица към същия протокол, съставена от св. М. А., както и от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели М. А. и Х. А., се установява мястото на пътното транспортно произшествие, неговия механизъм и щетите на автомобила. Свидетелят А. в показанията си пред съда беше категоричен, че след удара в стената на МОЛ-а процесният автомобил е бил с изкривена гума, която е „виела“ при контакт с асфалта. Свидетелят обясни, че е усетил мирис на бира от вътрешността на автомобила на жалбоподателката, когато отишъл на място до него. Според св. А., едната гума на автомобила не е можела да завива, била е блокирана след удара в стената на МОЛ-а. Свидетелят си спомняше, че жалбоподателката е била в неадекватно състояние, когато са се опитвали да контактуват с нея.

Показанията на свидетелите се допълват взаимно и не си противоречат, поради което съдът ги кредитира с доверие. Следва да се отбележи, че в Протокол за ПТП № 1776030/30.08.2021 г. изрично е удостоверено, че върху процесния автомобил е имало видими следи от удар по бронята и предния ляв калник.

Свидетелите М. К., К. В. и Ж. Й. в разпита си пред съда обясниха, че нямат конкретен спомен за процесния случай, поради което показанията им не спомагат за изясняване на фактическата обстановка по делото. Това е разбираемо, тъй като всички те са служители на МВР и ежедневно посещават множество пътно транспортни произшествия и е оправдано да нямат спомен за конкретиката по казуса.

От Талон за изследване, съставен от М. К. – мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, се установява, че жалбоподателката М. е отказала проверка за употреба на алкохол с техническо средство. На същата е било указано да се яви в УМБАЛ „Св. Анна“ до 40 минути от връчването на талона. С подписа си св. М. А. е удостоверил, че жалбоподателката е отказала да подпише талона за мед.изследване.

От Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби

за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози, съставен от д-р Е П при Спешно отделение на УМБАЛ „Св. Анна“ – гр. София, се установява, че жалбоподателката е отказала предварително изследване за употреба на алкохол с дреггер. В протокола е удостоверено, че жалбоподателката В. М. е била с мирис на алкохол и нарушена координация. Уточнено е, че словесният контакт с жалбоподателката е затруднен и ограничен; че тя е дезориентирана в значителна степен и при отсъствие на словесни и други стимули показва склонност към незабавно заспиване. С подписа си св. К. В. е удостоверил, че жалбоподателката е отказала да подпише протокола.

По делото съдът е изискал справка от 01 РУ -СДВР за установяване на обстоятелството дали жалбоподателката М. е била съпроводена от полицията до УМБАЛ „Св. Анна“. В предоставената информационна карта за дейността на наряда № 094466/30.08.2021 г. се съдържат данни, които потвърждават този факт.

За изясняване на фактическата обстановка по делото съдът е изискал и справка от Дирекция „Национална система 112“ към МВР за постъпили обаждания относно ПТП с процесния автомобил на 30.08.2021 г. В отговор в съда е получен CD- диск с аудиозаписи, изслушани в открито съдебно заседание на 27.09.2022 г. От записите се установява, че сигнал за произшествието е подаден на 30.08.2021 г. в 20:21 часа и в 21:31 часа от лице, представило се с имената М. И., както и в 21:20 часа от лице, представило се с имената Б Ж.

Съдът кредитира всички събрани по делото писмени доказателства – докладни записки, Заповед за задържане на В. М., протокол за личен обиск на В. М. и други, приложени по преписка № 229-р-24247/31.08.2021 г. на 05 РУ -СДВР, тъй като същите изхождат от компетентни органи и няма основания за поставянето им под съмнение.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с активна процесуална легитимация. Съдът не може да провери дали жалбата е депозирана в съда в законовия срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, тъй като по делото липсват надлежни писмени доказателства за връчване на наказателното постановление на жалбоподателката. Константно в съдебната практика се приема, че липсата на данни за връчване

на постановлението не се отразява на законосъобразност на издаденото наказателно постановление, то има значение единствено относно факта дали е спазен срока за обжалване на наказателното постановление. При ненадлежно връчване на препис от наказателно постановление срокът за обжалване пред районния съд не започва да тече, поради което жалбата се счита за подадена в срок. Настоящият съдебен състав споделя изцяло тези доводи, поради което приема, че жалбата, с която е сезиран е допустима. Разгледана по същество, същата е частично основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН в настоящото производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че съставения АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентен орган, с оглед приложените по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121К-13180/23.03.2019 г. на Министъра на вътрешните работи и Акт за встъпване в длъжност от 29.10. 2019 г. на Г В Б.а, издала процесното наказателно постановление. Спазена е предвидената от закона писмена форма и задължителни реквизити по смисъла на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Налице е съответствие между обстоятелствената част на акта за установяване на административно нарушение с обстоятелствената част на атакуваното наказателно постановление, поради което съдът намира възраженията в жалбата в тази насока за неоснователни. Спазени са и давностните срокове по смисъла на чл. 34 от ЗАНН.

По същество на нарушенията съдът намира следното:

Съгласно сочената за нарушена разпоредба на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП: „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“.

Според санкционната норма на чл. 179, ал. 2 от ЗДвП: „Който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление“.

От събраните по делото доказателства, обсъдени от съда по –горе може да се направи обоснован извод за две възможни причини за настъпване на ПТП: управление на МПС от жалбоподателката след употреба на алкохол,

както и неизправност на едното колело на автомобила, получена при първоначалния удар на автомобила в стената на МОЛ-а, малко преди процесното ПТП.

От показанията на разпитаните свидетели и приложения по делото протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни анализи, безспорно се установява, че В. М. е употребила алкохол и е била във видимо нетрезво и неадекватно състояние. Съдебната практика допуска установяването на пияно състояние на едно лице да се доказва и чрез свидетелски показания. Вж. в този смисъл т. 4д от Постановление № 1/17.01.1983 г. и Решение № 385 от 21.10.2009 г. на ВКС по к. н. д. № 384/2009 г., I н. о. В случая не само мирисът на алкохол, но и поведението на жалбоподателката при управление на автомобила: след удара в стената на МОЛ-а е продължила да управлява лекия автомобил, в който е пътувало и 10 –годишното ѝ дете, сочи за употребата на алкохол от М..

Следва да се отбележи, че според свидетелите А. и А. управляваният от жалбоподателя М. лек автомобил е бил повреден преди процесното произшествие, при удара в стената на МОЛ-а. Налице е било видимо изкривяване на гумата и при контакт с асфалта се е чувал силен виещ звук. Според свидетеля А. гумата е била „блокирана“, не е можела да завива, т.е. налице е била механична пречка за движението ѝ. Поради това би могло да се приеме, че причина за процесното ПТП е именно повредата в ходовата част на автомобила.

Дори да се приеме, че в резултат на пияното си състояние жалбоподателката не е могла да съобрази скоростта и релефа при управление на автомобила, по настоящото дело липсват данни за скоростта и за релефа на местността на мястото на произшествието. Отделно от това не са налице и доказателства, че скоростта, с която е управляван автомобила, е допринесла за настъпването на процесното пътно-транспортно произшествие, т.е. не се доказва причинно-следствената връзка.

Нужно е да се отбележи също, че съгласно легалната дефиниция на § 6, т. 3 ДР на ЗДвП „пътнотранспортно произшествие“ е „събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети“. Видно от съдържанието на цитираната разпоредба, същата не съдържа в себе си количествен или качествен критерий за повредата на пътното превозно средство, достатъчно е да е налична такава, за да бъде квалифицирано събитието като ПТП. В случая от Протокола за ПТП, който е официален свидетелстващ документ, се установява, че автомобилът е имал щети по бронята, ходовата част и предния ляв калник. По делото категорично обаче беше установено, че преди да настъпи ударът между автомобила, управляван от жалбоподателката и кофата за смет, автомобилът се е ударил с предната

си част в стената на МОЛ-а, т.е. касае се за две различни събития по смисъла на § 6, т. 3 ДР на ЗДвП.

Предвид изложеното, твърдяното нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП не е доказано от обективна страна. Актосъставителят не е бил свидетел на самото нарушение, а е направил заключение за извършеното деяние въз основа на данни от трети лица и състоянието на процесния автомобил след инцидента, като е приел единствено, че жалбоподателят поради несъобразена скорост с релефа на местността (десен завой) е самокатастрофирал в кофа за боклук.

В обстоятелствената част на АУАН и НП, обаче не е посочена скоростта на движение на лекия автомобил, управляван от жалбоподателя, както и дали в процесния пътен участък е имало знак, указващ ограничение на скоростта на движение.

Освен това, както в АУАН, така и в атакуваното наказателно постановление не са описани каквито и да било други обстоятелства относно настъпилото ПТП - каква е била настилката на пътното платно, атмосферните условия, както и какво е било поведението на другите участници в движението и неговата интензивност.

Тази липса на пълно и точно описание на твърдяното нарушение, е нарушение на императивните разпоредби на чл. 42, т. 4, съответно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН за задължителните реквизити на АУАН и НП и е друго основание за отмяна на атакувания санкционен акт, освен недоказаността на нарушението.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че неправомерно е била ангажирана отговорността на жалбоподателя за нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

В останалата си част обжалваното НП е законосъобразно и правилно, по следните аргументи:

Според нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“

По делото е безспорно доказано, че жалбоподателката съзнателно е отказала както изследване с техническо средство за употреба на алкохол (дрегер), така и вземане на кръвни проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта. Всички

приложени по делото писмени доказателства в тази връзка са от вида на официалните свидетелстващи, съставени са от компетентни лица и по предвидения за това ред в ЗАНН, Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози и Наредба № Из-41 от 12 януари 2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд. Данните в същите документи не се опровергават от другите доказателства по дело.

Съгласно трайната съдебна практика нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се защитава. В този смисъл посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя.

Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същият да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административно-наказателното производство, т. е към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап- на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи АУАН очертава предмета на доказване в административно наказателния процес, което означава, че административно наказателната отговорност на лицето, сочено като нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата посочени в АУАН се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения, индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че жалбоподателят В. Р. М. в качеството си на водач на МПС не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДвП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно, попада и проверката за управление на МПС след употреба на алкохол и наркотични вещества.

Съставът на нарушението включва изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

От субективна страна, деянието е извършено виновно, при пряк умисъл, тъй като нарушителят, в качеството си на правоспособен водач на МПС е съзнавал своите собствени задължения и тези на контролните органи, но извършил неправомерен отказ да бъде тестван за употреба на алкохол, без да е налице уважителна причина за това (в какъвто евентуален случай, субективната страна би била предмет на по-детайлно обсъждане, в съответствие с изложената конкретика). В подкрепа на последният извод е и обстоятелството, че на М. е бил връчен талон за медицинско изследване, същата е била откарана до УМБАЛ“Св.Анна“, където е отказала да даде кръв за анализ.

От гореизложеното следва, че по делото не са налице последващи изключващи отговорността на дееца обстоятелства, поради което съдът намира, че в конкретния казус е осъществен от обективна и субективна страна съставът на нарушенията по чл.174, ал.3 ЗДвП. В случая е ангажирана

административно-наказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП, което не представлява процесуално нарушение, още по –малко пък съществено такова, което да доведе до отмяна на атакуваното НП.

Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 НК и чл. 343б, ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях, а в конкретния случай дори е реализирано ПТП, и то докато в управляваният от жалбоподателката автомобил е имало малолетно дете.

По делото до приключване на съдебните прения не бяха направени искания от страните за присъждане на сторени разноски в производството, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По горните мотиви и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 и т. 5, вр. ал. 3 и вр.ал.9 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-018510/09.09.2021 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, в ЧАСТТА, с която за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП на осноавние чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП на В. Р. М., ЕГН *****, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-018510/09.09.2021 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ в ЧАСТТА, с която за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на В. Р. М., ЕГН *****, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 (двадесет и четири) месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му по реда на глава 12 от АПК, на касационните основания посочени в НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____